

skatning, hvor Reglen om juridiske Personers Beskatning begrænses i Overensstemmelse hermed. Særligt skjælnes der i nærværende Lovforslag mellem Beskatningen af Staten og de Stiftelser og Indretninger, hvis Indtægter og Udgifter bestemmes i Finantsloven, samt Kommunerne, hvorom Reglerne indeholdes i § 5, jfr. § 8, b og f, og Beskatningen af andre juridiske Personer, hvorom Reglerne indeholdes i § 6. Hvad Beskatningen af Staten angaar, har man antaget, at denne kun bør gjøres skattepligtig til den eller de Kommuner, i hvilke den eier Jord- eiendomme, Skove eller Tiender, og at den kun bør svare Stat af Halvdelen af sin derfra hidrørende Indtægt, og en lignende Regel har man antaget at burde gjøres gjældende med Hensyn til Omsættet af den enkelte Kommunes Skattepligt til andre Kommuner, saavel som for Beskatningen af de paa Finantsloven opførte Stiftelser og Indretninger. Hvad andre juridiske Personers Skattepligt angaar, har man antaget, at disse — forsaavidt de ikke ifølge særlig Lovhjemmel ere skattefrie t. Ex. for Nationalbankens Bekommende Otkroen for samme af 4de Juli 1818 § 43 — bør stilles lige med fysiske Personer, saaledes at de i Reglen betragtes som havende fast Ophold i den Kommune, hvor Bestyrelsen har sit Sæde, dog at det i Tvivelsstilfælde forbeholdes Indenrigsministeren at afgjøre, hvilken Kommune der er at betragte som den juridiske Personers Opholdssted.

At Kongehusets Medlemmer kunne inddrages under den personlige Beskatning til Kommunen, er overensstemmende med de alt nu gjældende Regler, og Bestemmelsen i nærværende Lovforslags § 7 sigter saaledes ikke til at paaføre dem en Byrde, som hidtil ikke har kunnet paalægges dem, men kun at undrage dem fra at falde ind under de sædvanlige skatteansættende Myndigheders Omraade.

I Lovforslagets § 8 angives forskjellige Fritagelser for at svare personlig Kommuneskat. At fremmede Magters Gesandtskabspersonale fritages for at inddrages under den personlige Beskatning til Kommunen, er i Overensstemmelse med de gjældende Regler, og at ligeledes fremmede Magters Konsularembeds-

mænd, forsaavidt disse ikke ere danske Under- saatter, blive at fritage, er hjemlet ved kongelig Resolution af 25de April 1821 (i Rancelli- Cirkulære af 12te Mai 1821) og kongelig Resolution af 5te August 1834 Post 3 (i Rancelli- Plakat af 25de September 1834).

Ifølge Lov om Lønninger m. v. ved Hæren af 25de Juli 1867 § 26 ere de visse Militære hidtil indrømmede Fritagelser med Hensyn til Erlægelsen af kommunale Afgifter udenfor Kjøbenhavn bortfaldne med Udlobet af Aaret 1867. Medens denne Bestemmelse, der omfatter baade tjenstgjørende og pensionerede Militære, saaledes som den er affattet, maa finde Anvendelse ogsaa paa de allerede forinden den 1ste Oktober 1867, da den nævnte Lov traadte i Kraft, pensionerede Militære, tør det antages, at det ikke har været tilsigtet ved den nævnte Bestemmelse at betage de dengang allerede affedigede Militære den dem hidtil tilkommende Afgiftsfrihed, og man har derfor, navnlig ogsaa under Hensyn til hvad der i Anledning af en i Rigsdagssamlingen 1871—72 til Folkethinget indgiden og derefter af dette Thing til Krigsministeren hændt Besværing fra tolv i Frederiksberg Kommune bosatte pensionerede Officerer blev udtalt i den af Folkethingets Finantsudvalg over denne Besværing afgivne Betænkning, troet blandt de for at svare personlig Kommuneskat Fritagne at kunne optage „de forinden den 1ste Oktober 1867 pensionerede Militære, der have skattepligtigt Ophold udenfor Kjøbenhavn, forsaavidt angaar den dem af Statskassen tillagte Pension“ (Lovforslagets § 8, Lit. e).

Til §§ 9—15 (Affnit II).

At der i alle Kommuner følges netop den samme Fremgangsmaade ved Ligningens Udførelse, er under den nu bestaaende Ordning af den personlige Kommuneskat i og for sig af mindre Bigtighed, men naar denne Skat omreguleres paa den ved nærværende Lovforslag tilsigtede Maade saaledes, at den samme Person samtidig kan blive skattepligtig til flere Kommuner, maa det til Sagttagelse af Ret og Skjel i det indbyrdes Forhold mellem Kom-